

יעקב רמון.

הרה"ג

רבי בן ציון מאיר חי עזיאל

שרטוטים לדמותו הרוחנית.

תל-אביב, ארץ-ישראל

עתו

תרפ"ד

לפוס א. סטרוד, תל-אביב.

הרהיג עזויאל אינו מענין אותנו רק מצד רבנותו אלא
גם מצד אישיותו.

הרהיג עזויאל הוא אישיות קסם נפלאה, אישיות
מוצקה מיוחדת במינה. עוד בשחר ימי ילדותי ידעתי אישיות
זו, אך נער הייתי וטרם נפקחו עיני הבין בין טוב ורע, למרות
זאת נפשי הילדותית הרגישה תמיד כי יש איזה כח נסתר
המושך באישיות זו, והדרת פניו בלכר כבר משכה את
תשומת לבי המלאה.

נרלתי והייתי לאיש, יצאתי מתחומי הילדות, ובמקרה
נודמן לי להכיר אישיות זו, מקרוב בכל פרטיה ודקדוקיה ויפקחו
עיני . . . ואת אשר הרגשתי ולא הבנתי עד עתה, הגני מרגיש
ומבין עכשיו . . . כי כעת הכל נלוי וידוע לפני, אותן העינים
הנפלאות באשן הנצחית לאטו לי בדממה, לחשו לי בלחישת
כוכבים בשמי-ערב מקסמים מויו הוד ירח . . .

ואדע - - -

הרה"ג עזריאל הוא בעל לב רגש, הם ורותה לכל קדשי
עמו, הרגש האנושי הנפלא שבו ובעיקר העיקרים הרגש הלאומי
הטהור במקוריותו הרענן הממלא את כל חדרו ללב, הם אינם
מלאכותיים, ולא כמצות אנשים מלומדה, תודרים הם מתוך תהומו
של "הלב הגדול" שבו.

נאומי עוד העם והארץ, הרמת קרן התורה, מצטיינים הם
בסגנונם החי השוטף והזורם, בצלצולם המתוק הזך והנעים,
וביחוד בכטויו שלו המלא רך ועדינות מיוחדת, וכשהרה"ג עזריאל
משמיע את דבריו מעל הבמה, דופעתו היא כדופעת חווה או
נביא, דבריו הם אז חוצבים להבות אש, כי קימת בהם אמירת
הכמים "דברים היוצאים מן הלב נכנסים אל הלב", ודבריו
שנאמרים חמיד כחום לבב מתוך נפש אצילה ורוממה, ורגש
עליון פנימי סוער כים, תודרים ללב ומשאירים בו רשם עמוק
שלא ימחה . . .

רואה אתה באותה השעה את אותם הפנים אשר שפוך
עליהם חן אלקי טהור ונשגב עדינות ורך, השראת השכינה,
מיד סממורת-קדושה עוברת כך ואתה מתמלא רטט-חיים ויראת
הכבוד ובדממה דקה אתה מברך "ברוך שחלק מכוודו ליריאינו"
כי באמת הרגשה טהורה, הארת-הנפש, רוממות הנשמה, אלו הם
מחנת אלקים.

אשכנזיות-ספרדיות כשהן נפרדות זו מזו, הן פרי הגלות

המרה, הכה המהרם על דרך תחית עמנו של עכשיו, עוד רבים
מאחינו, אשר עיניהם מוכות בסגורים, אלו-משני הצדדים,
מכניסים בתחיתנו רקבון הרס וחרכן. אך הרה"ג עזריאל הוא
הוא הכה המחיה המפרה והרענן.

„אחדות" מלת קסם זאת כמוכנה הרחב והשלם, בה הוא
תהוה את דרך עבודתו הקדושה, והיא היא משאת-נפשו הנפלאה
ועבודה הרי הוא מקריב את מבוחר עתותיו.

הרה"ג עזריאל הוא לא רק חולם, את חלומותיו הופים
שימי שבתו בגלות המרה הוכיחו לו את צרך הגשמתן בחיים
למובת עמנו וארצנו, הוא גם לוחם כביר, מלחמת חובה, מלחמת
קדש, בכל מרצו וכחו, לוחם במלא מובן המלה, בכל עוזו
נשמתו, בשכיל האידיאה הנפלאה, לקרב את הלבבות הקרובים
והרחוקים, לעשות אותם לחטיבה מוצקה אחת, ע"י השראת שלום
בקרב העדות, אשר יאחד אותם תמיד לנוש איתן אחד בריא
ורענן . . .

ועבודה זו כשהיא לעצמה, כמה קשה היא . . . והרה"ג
עזריאל הוא הוא הנושא בעולה.

וכל אשר תגבר מלחמתו, הוא איש המתנות והסבלנות
,כי לא בכח ולא בחיל כי אם ברות' יודע הוא כי לא מתוך
הכרה ושיב אל המקוריות שלנו את הלבבות של רבים מאחינו
אשר הרחיקו לכת.

הוא מדבר אליהם קנחת . . .

הוא משמיע את דבריו ברעת ובחכמה כיד ד' הטובה
עליו, עד כדי התחקקם על לוח לבם . . .

ובשביל זה הרי הוא חביב על כל שדרות העם. ישנם
כתבים רבים של הרה"ג עזריאל שטרם נתפרסמו ברבים המכילים
בקרבת הגיונות עמוקים ע"ד מחקרים שונים בעניני אמונה ודת,
ובעיקר ע"ד המשפט הישראלי הכתוב כרגש חם, והמושך את
הלב ביקרת דבריו, וטרם בא נואל למו.

היה כראי מאד שיופיעו כל כתביו של הרה"ג עזריאל
במהדורה נאה, שמשמה תשתקף צורתו השלמה של אשיות יקרה
זו, ורגשות הרה"ג עזריאל, אשר נתת להם האפשרות להתפרץ
חוצה, תקנינה להם הרבה הרבה לבבות אדם, אשר עדין לא באו
לירי הכרה ברורה להכיר כיאות את חזון רוחו הגדולה . . .

ואני תפלה כי עוד יבא יוב, שישאל איש את אחיו מאתנו,
מי אתה, וענה בפה מלא. יהודי אני, בלא הבדל עדה (ולא כאשר
יצעקנו עוד הנילים רבים מאחינו לכנות את עצמם, ספרדי מהור
אוילתיהם באשכנזיותם) כי עם אחד אנהנו, אב אחד לכלנו ואף
אחד בראנו.

ועל זה עלינו יהיה להודות באמת להרה"ג עזריאל.

ובסוף כראי לצין את העובדה המשמחת, כי קהלת יפו
ותל-אביב יכולה בלי כל ספק ללבוש נאות והדר שזכתה סוף
כל כנה. — אחרי שעובה רועה הנאמן הרב הגאון מוהרא"י קוק
שליט"א בהבהרו לשבת על כמא הרבנות הראשית לארץ-ישראל
אשר חמדת אשיותו הנפלאה עודנה חרותה בלב הצבור העברי
ביפו ות"א— בשני נשיאים דגולים מרבבה מכתרים בכתר אחד—
כתר התורה, הרה"ג רבי בן ציון מאיר חי עזריאל הידוע בגדלותו
ורומכותו לכל הישוב בארץ. והרה"ג רבי שלמה הכהן אהרנסון
המפורסם במרחבי הגולה ובארצנו בתור אחד מגאוני זמננו, בעל
נפש יקרה ועדינה, ואדיבות רוח בלתי מצויה המסור כלו לתהיה
הישראלית במקורותיה הפלאית וספוג רגשות אנושיים נעלים.

הרבנים האלה המצטיינים במדותיהם התרומיות ובאהבתם
הגדולה לשלום אמת וצדק המביאים ברכה בכל ענפי העבודה
המסורתית והלאומית, כאיוו צורה שהיא, הם לכליל תפארת לעדה
העברית והם הם המאצילים עליה מהוד זיום ונותנים לה צורה
שלמה וחיה.